

Benim hayat hikayem var ya, birkaç tane baskı roman olur (gülüyor). Bundan sonra biz kolay gitmezseniz çok iyi (gülüyor). Çok çok acılar çektim ben. Hem ne çaktığımı bilirim. Ya bilmiyorum artık, belki herkesinki farklıdır da bazen düşündüğüm zaman sanki benimki daha çok baskın geliyor. Yani, hep acı dolu. Hep haksızlık ve acı dolu. Ay! Bir de buraya sorun (gülüyor). Bir de buraya sorun. Öyleyimdir, kimseyi ne incitirim ne de kırarım. Üzmem. Üzülen taraf hep ben olurum. Hep ben olmuşumdur üzülen. İşte, bilmiyorum artık iyi niyetimizden mi? İnsanlara güzel baktığımızdan mı? İnsanları çok sevdiğimizden mi? Bilmiyorum. İşte böyle...

Evet, ben Adıyaman, Gölbaşı ilinde doğmuşum. Doğum tarihim net değil. Annem, garibimin okuma yazması olmadığından dolayı, ben, sonradan gitmiş kimliğimi çıkartmış. E, o zamanki yani bizim köyümüzde, hemen hemen herkesin doğum günü aynıydı (gülüyor). Bin dokuz yüz... (gülüyor) Birinci ayın biri, bin dokuz yüz bilmem ne işte, böyle (gülüyor)! Genel de hep birinci ayın biri. Yani, bizim köyde sanki herkesin doğum günü aynı gün.

O yüzden, işte ben üç aylıkken de babam ölmüş. Biz, beş kardeşтик. Çok... Annemin beş çocuğu ölmüş, beşi hayatta kalmış. On tane doğum yapmış annem. Ve annem tek ayaklıydı. Ben çocukken ayağımı kesmişlerdi. Yara olmuş. Ona rağmen o tek ayağıyla, o kadar çocuğu büyütmiş, meydana getirmiş. Çok fedakâr bir anneydi. Allah'ım onun yazgısını herhalde bana da yazdı. Onun çaktığı, güzel günler. İşte ben üç aylıkken babam vefat ediyor, annem çoluğunu çocuğunu topluyor, İskenderun'a taşınıyor. Ben altı aylık, işte altı aylık olduktan sonra İskenderun'a taşınıyor. Bir de benim annem tarafı, annemiz yani biz Kürt'üz. Annemin anne, annesinin adını bana koymuş, söylerdi. Bilmem duymuş musunuz? Heh! derlerdi bana. Bizim komşular hani niye en sondur. Neden.. demiş. Hani onlar Kürtçe bilmediğinden dolayı. En son "****" demişler. Adım öyle "****". Yani, köye giderim, şehre gelirim, böyleyim.

Ben işte okula başlamadan önce annem Gölbaşı'na gidiyor, benim kimliğimi çıkarıyor, işte bilmiyor. Yani, anlayacağınız nüfus müdürünün acizliğine uğramışız. Hepimiz, birinci ayın biri. Dokuz yüz altmış üç. Kimliğimde 1963'lüyüm, kimlikte. Tabii okula başlamak için erkenden çıkarmışlar. Nasıl yapmışlarsa? Derken, neyse orada büyüdüm işte.

Ablalarım, abilerim çalışırdı. Ablalarım fabrikada çalışırlardı. Abilerimin ikisi kaynakçıydı. Ondan sonra, işte beni çalıştırmak istemediler ablalarım. Biz çalıştık, senin çalışmanı istemiyoruz. Onlar çünkü fabrika da çalıştığı için istemiyorlardı benim çalışmamı. Bir de evin en küçüğü olduğumdan dolayı çok sevilirdim, çok. Hepsi maaş aldığı zaman, ilk maaşlarıyla hemen bana bir şeyler almak isterlerdi. Fakirdik, çok fakirdik. Ama beni mutlu etmeye çalışıyorlardı onlar.

Oyuncak olsun, kıyafet olsun. Her ay birisi bir şeyler alırdı bana. Yani, el bebek gül bebek gibi oldum, sanki onların içinde. Neyse, abim erken yaşta zaten evlendi. En büyüklerimiz. Yine hep mücadele ya, hep hayat mücadelesi derken ilkokulu bitirdim, zaten ben devam edemedim. O dönemde "kızlar okumaz" derlerdi. Kızlar okula gitmez. Öğretmenim bizzat eve kadar geldi. "okutun" dedi. Benim abim de karşı çıktı "hayır" dedi, "biz de kızlar okumaz" dedi, beni okutmadılar.

Neyse, onların hepsi Almanya'ya gittiler, bizimkiler. Benle annem yalnız kaldık. Abilerim, ablalarım hepsi yurtdışında. Derken bir gün beni de götürdüler. Bekardım. Yaşım ney ki? 14 yaşlarında mıydım? 14-15 gibi. Gittim ama anneme hiç dayanamıyordum. Hiç dayanamıyordum. Bir yıl kaldım. Geri döndüm, geldim. Kesin dönüş. Keşke de gelmeseydim, keşke de gelmeseydim. Geldim, ondan sonra zaten arada geldikten bir yıl sonraydı, kaçarak evlendim. Kiminle? Yengemin kardeşiyle. Erkek kardeşiyle. Zaten hayatım ondan sonra başladı, ben ağlayabilirim.

Neyse, evlendim. Evlendiğim günden itibaren başladı benimki. Çünkü kaçarak evlendiğimiz için. Kayın babam, rahmetli diyeyim, iki evliydi. Benim kayınvalidem ilk karısıydı, ilk eşiydi. Ee, bunlar, şöyle, çiftçilikle geçinen insanlardı. İşte gittim ben, şehirde büyümüşüm, Almanya'da kalmışım bilmem ne, her neyse. Pat diye köy içine gittim, köyde kaldım. Evlendim. Hiçbir şeyimiz yok. Hiçbir şeyimiz yok bizim. Birlikte oturuyorum kaynanamgilde.

Ondan sonra zaten derken benim eşim de içen bir adamdı, çok içen biriydi. Hah! Seviyor muydum? Seviyordum. Her şeye rağmen seviyordum. O açlığa, sefalete rağmen seviyordum. İki yıl çocuğum olmadı. Ha, oluyordu ama düşük yapıyordum. Düşüyordu artık ne? Vitaminsizlikten mi artık neyse, şimdiki şartlara bakıyorum da mutlaka öyle bir şey. Çok aç kalıyorduk çünkü. Hiçbir şey yoktu. Neyse, ondan sonra hamile kaldım, büyük kızıma. Bir kızım oldu. 18 yaşında anne oldum. Kızım bir yaşında mıydı? Yok tövbe! Kızım iki yaşına daha varmadan, bir yaş üç ay? On beş aylıktı benim kızım, ikinci çocuğum dünyaya geldi. Bir oğlum oldu. Ama ne hallerde. O kayınbabamgil Diyarbakır'da tarla kiralamışlardı. Ya, büyük araziler kiralanmıştı. Bir ağa konumuna geldi artık. Ama biz hâlâ aynı şeyi yaşıyorduk. O ağa, biz ama hâlâ aynı şeyleri yaşıyorduk. O sefaleti yaşıyorduk. Neyse, gittik oraya. Benim oğlan iki aylıktı. Benim eşim işte hani orada tarlaya şey yaptıkları için, ekip biçtikleri için, çiftçilik işi. Hani..olmuyordu. Yemeğiymiş, bilmem neyiymiş, çamaşır işte böyle şeyler. İllaki bir hizmetçi gerekir ya. He, neyse gittik. Gittim, orada, orada bir yıl kadar orada kaldım, geldik. Geldiğimin ikinci ayı mıydı? Geldikten... Tekrar köye döndük yani. Benim eşimde diyordu işte "Benim çocuklarım büyüyünce, şehre gideceğim, ben çocuklarımı..." Çok kültürlü bir insandı. Çok da kültürlü bir insandı. "Şehre

gideceğim, ben çocuklarımı köyde büyütmem işte okuyacağım, bir yerlere gelsinler." Neyse "tamam" dedik.

Bunlar artık Diyarbakır'dan taşınma şeyindeler. Benim eşim trafik kazası geçirdi. Trafik kazası geçirdi, hemen şeye alındı. O arada trafik kazası şunun için geçirdi, bunların biraz yatağı vardı, kayın babamın ikinci eşindeki. Yatağını arabanın üstüne bağlamamışlar, öyle bırakmışlar, bagaja koymamışlar. Bu da rüzgâr bunu açırıp, uçurup, götürüyor. Derken günlerce bu eşyaları aramaya başladılar. Bunları ararken karşıdaki bir kişi, kızın birisi, genç bir kız intihar etmiş. Derken demişler, "aaa senin işte," eşime demişler, "senin şeyin var, ehliyetin var, araban da var, bir zahmet işte bunu yetiştirelim. Kız, böyle böyle intihar etmiş." Kızı bu alıyor, götürüyor hastaneye, midesi yıkanıyor, kız hastaneye yatırılıyor, geri dönerken, hastaneden geri dönerken benim eşim kaza yapıyor. Kaza yaptığında 29 yaşındaydı. Kaza yaptı, o halle eve gelmişti. Hani bir doktora götürmüşler tamam. Doktor demiş "ya, bu adam 10 dakika önce burada bir hasta getirmişti, nasıl oluyor?" diye. Pavyonda çıkan bir araba işte eğlenerek, sarhoşlar, içmişler yanındaki bayanlarla birlikte nasıl araba kullanıyorlarsa, bu da onlara vurmuyayım diye gidiyor kaldırıma vuruyor. Onlara zarar gelmesin diye. Direksiyon tam göğüs kısmına geliyor. Bu esnada iç kanaması geçiriyor. Eve geliyor ama yerinde duramıyor. Kayınbabam rahmetli, "****" kahrederek, gelip sormuyor bile. Nasıl oldu bile demiyorlar. Ne kaynanam, ne o. Yani kahrediyorlar. Bilmiyorlar adam ölüyor. Ve tekrardan, sabahleyin erkenden kalkıyor, gidiyor. Bir duyduk ki, benim bebeklerim var, zaten ben birlikte gidemem. Bir duyduk ki ameliyata alınmış, durumu iyi değil, ameliyat edildi. Neyse artık dikişler, bağırsak iç kanaması geçirmiş çünkü. Derken işte adam Antep'te de Amerikan Hastanesinde de yattı, son bir ameliyat yine geçirdi yani kurtulamadı. 21 gün yaşadı ama kurtulamadı. Kaldı mı benim elimde bir yaşında bir bebek, iki yaşında bir çocuk. Ne yapacağım? Benim yaşım zaten 20-21. Hiçbir şeyim yok. Babam yok, annem abilerimin yanında kalıyor diye annemin elinden gelen bir şey yok. Abilerim beni eşim öldü yani demediler ki bacım işte alalım seni yanımıza, ya iki tane çocuklu. Onlar da başladı dediler kine, "Sen geliyorsan gel, çocuklarını getirme." Ya ben nasıl babasız kalan çocuğu da annesiz bırakabilirim? Sizce mantıklı mı? Biri 1 yaşında, biri 2 yaşında ya. "Hayır" dedim. "Ben kendimi feda ederim." İki yıl, kaynanam, kayınvalidemle birlikte oturdum. İki yıldan sonra ama en kötü günler o zaman başladı.

Bütün köylü toplandı, bekar bir kız ister gibi, toplandılar, cemaat kuruldu, beni kayınma istediler. Çünkü çaresizdim. Çevredekiler demişler ki işte komşular, "gelin genç ve güzeldir, hem de çok akıllı bir gelin, bu burada durmaz. En iyisi yani git derse de yani çocukları yuvaya verin." Nasıl dayanırım? Kabul ettim. Kayınım ile evlenmeyi kabul ettim. Hiç sevmedim. Hiç sevmedim. O da

çok alkolik, ne bileyim ne bulsa, kafam iyi olursa olsun da, ne olursa olsun, onu içeyim gibi hesabına. İş yok, güç yok, çalışma yok. Ne yaparsa? Onun... Üstüne üstlük kıskançlık var. Kalkar, oturur, beni döver. Her gün, yüzüm, gözüm mor halinde. Kollarım mor halinde. Pencereye yaklaşamam. Kim kapımın önünden geçse, o benim dostum. Ya ben nasıl çıkacağım bu işin içinden? Nasıl çıkacağım? Elim kolum bağlı. İş yok, güç yok, mesleğim yok, güvenebileceğim ekonomik anlamda hiçbir şey yok. E, adam bırak ben çalışayım. Sen zaten oturuyorsun, 7/24 içiyorsun, eline ne geçse zıkkımlanıyorsun, üstüne üstlükte dayak. Anlayacağınız ben yaşamadım. Hiç yaşamadım. Her gün dayak, iftira. Evime kim gelse o benim dostum, sevgilimdi. Kayınbabamgil gelse benim dostum, kendinin damadı gelse benim dostumdu. Benim yeğenlerim ya. Abimin çocukları bile benim dostum. Akraba, kendinin kardeşleri, abileri, kendinin ye... Yani anlayacağım, kim gelirse, kim gelirse benim dostumdu. Onun üzerine habire dayak yerdim. Buna rağmen katlandım ama hep dua ettim. Çok şükür Allah'ıma benim duam kabul olabildi canım. Kalktım, oturdum dedim ki, "Allah'ım bana el kınamadık ayrılıklar ver." El kınamadım. Çünkü artık çocuklarım büyüyordu ve artık çocuklarım bile karşı çıkmaya başladılar. "Benim annem sana ne yapıyor da böyle yapıyorsun?" Ya 7/24 senin burnunun dibindeyim, ben evin içindeyim. Çalışmıyorsun ki, ben diyeyim ki, aman ben şuraya gezmeye gittim de gördü. Yok filan yere gittim de... 7/24 benim burnumun dibindesin ve bana kalkıp, oturup dost tutuyorsun ve dayak atıyorsun. Neyse, kalktım oturdum bu duamı ettim: "Allah'ım bana el kınamadık ayrılıklar ver." Kayınvalidem yanımda, görümcem yanımda, görümcemi ben görmedim yanımdaydı. Kayınvalidem hep yanımdaydı. Aynen ben bir köleydim.

Çamaşır makinemiz yok, elde yıkardım çamaşırını. Kayınvalidem oturur, geceliğini çıkarır, yatağın üzerine indirir, geçer bir tarafa oturur. O geceliği ben katlar, kaldırır, yatağını düzeltirim, katlarım. Hiç elini bir şeye vurmaz. Benim görümcem, "e ben nişanlıyım, nişanlım diyor ki iş yapma." Yarabbi tövbe! Çocuklar, ya çocuklar, eşim, kayınvalidem, görümcem ya hep benim, benim, ben olmasam ne yaparlardı acaba? Ve sonunda 19 yıl mıydı neydi? O da işte sürekli içtiği için ne aç derdi ne tok derdi, hiçbir şey demezdi. İçtiği için bir gün abisinin yanında, odun kömür satılan ardiyeler var bilirsiniz, orada işe başladı. İşe başladı, iki ay sürdü. Ben de fabrikaya girdim. Zorlu günlünü ettim, fabrika... Ya çalışalım artık. Ya bir şeyler yapayım. Benim çocuklarım evde perişan olmuş, kiramı ödeyemiyorum. Ben yemek, ekmek parası bulamıyordum. Ben gün oldu çocuklarıma kalkardım sabahleyin bulgur pilavı pişirirdim, doyurabilmek için ya. Benim kız hâlâ diyor, "anne" diyor, "çok iyi biliyorum" diyor, sen derdin ki "yok ben bunu sevmiyorum, siz yiysin, ben başka bir şeyler yerdim, yerim diyordun" diyor. O günleri yaşamış biriyim. Ona rağmen hep dayak, hep dayak. Ya ben bulup, buluşturuyorum. Ne de olsa ben çocuklarımı doyurmaya

çalıyorum. Kendisinden de 1 kızım, 1 oğlum oldu. Dört tane çocuk oldu. Dört çocuk oldu. En küçük kızım beş yaşında öldü işte, öldü. Kendisi hipertansiyondan, kalp krizi geçirdi ve öldü.

Çok şükür! Çok şükür! Bu günüme, binlerce şükür! Çünkü o adam yaşasaydı ya ben onu öldürürdüm ya da o beni öldürürdü. Yani, ona rağmen, içki içmesine rağmen çok pislik bir adamdı. Diyarbakır'a tekrar iş için yine gittiler, birkaç ay orada kaldılar, bir kıza tecavüz etti. Böyle de pislik bir adamdı. Çok iğrenç bir insandı. Asla arkasından dua etmedim. Asla dua etmedim. Ne gece rüyama girdi, "ben sana çok ettim, ne olur beni affet." Etmem! Etmem! Etmem ona. Hakkımı helal etmiyorum. Bana çok çektirdi o adam. Yani sevineceğim bir güzel gün yok ki, aa Allah rahmet eylesin diyeyim. Hiç olmadı. Ne oldu? Ondan sonra fabrikaya müracaat ettim, kendisi öldükten sonra. Görümcemin evine gittim, kira vermemek için. Eltim istemedi benim oraya girmemi. Eltim istemedi. Neden? Benim evime gelen giden olurmuş işte görümcem gelirmiş, kayınım gelirmiş. Kız, senin de görümcen, senin de kayının. Senin evine de gelip gitsinler. Çünkü istemiyordun. Senin eşinin korkusundan kimse sana yaklaşmıyordu. Gelir gider, "e benim eşim benimle kavga eder. Girmesin buraya." Sen de oturuyorsun görümcenin evinde, kira vermeden. Ben de geçerim. Görümcem, görümcem dediğim de abimin eski eşi. Hani içli dışlı olduk ya! Neyse, girdim. Ama bir gün kapısına gitmedim. Bu sefer de başladı, "ya içeride aç kalsa da bize söylemiyor." Ya ne yapayım ben? Nasıl... Gelsem bir çeşit, gelmesem bir çeşit ya. Ya bunlar böyle insanlar işte. Gitmesin. Bir gün kapısına da gitmedim. "Gitmem" dedim. Çünkü gitmem asla. Ben onlara içeride de acımdan da ölsem, ben onlara avuç açmayacağım. Avuç açmayacağım.

Fabrikada çalıştım, uykusuz 12 saat boyunca ayakta kaldım. Yemekten kesildim. Yemeden, içmeden, uykudan, her şeyden kesildim. Derken, ben kaç kiloya düştüm biliyor musunuz? 35 kiloya düştüm, 35 kiloya! Dedim ki uyku uyuyamayınca iştahım kapanıyor, yemek yiyemiyordum, hiç yemek yiyemiyordum. Ayakta durmaya çalışıyorum, çocuklarıma bir ekmek yedirmek istiyorum, eve getiriyorum. Maaşımı alıyorum, evimin ihtiyacını büyük kızım, ona veriyordum. Kızım ihtiyaç olduğu zaman işte şunu şunu yap diye. Borçlarım oluyordu, veriyordum. Artan param olursa birkaç kuruş bir yere gizliyordum. Başımıza bir iş gelir diye. Çoluğum, çocuğum var, bir şey olur, aniden kimin kapısına giderim diye. Benim kayınvalidem, evi kurcalıyor, kurcalıyor, parayı alıyor alıyor, götürüyor. Ya ben senin oğlunun emeğini yemiyorum ki. Oğlundan bana kalan hiçbir şey yok. Sen nasıl ona göz dikersin. Ben kızıma soruyorum "e anne nenem aldı götürdü." "Niye kızım?" "E, bilmiyorum. Bana bir şey demedi. Aldı, götürdü."

Çok büyük acılar çektim ben. Yani, bugünüme şükürler olsun. Şu an çocuklarımla hepsi evli. İki kızım Almanya'da evli. Çok şükür iyiler. İki oğlum da evliler, İzmir'de oturuyorlar, evleri orada.

Ve ben tek başıma burada yaşıyorum. İki ay öncesinde işte, işten atıldım. Şu an iş arıyorum, bulamıyorum. Kiradayım, iş bulamıyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum. Daha çok anlatacak şeylerim çok. Ben ofis içinde yemek, çay, kahve işlerine bakıyordum. Yemeklerimi de çok güzel yaparım. Harika yemek yaparım. Elim lezzetlidir yani. O yüzden yani patronlarım bile yaptığım yemeği evine götürürdü. "Çok güzel yapıyorsun abla" derdi. İşte, şans! Her şeyi güzel yapmışsın, hayatı güzel yapamamışsın. Yaşamayı güzel yapamamışsın. Yapamadım onu.

Ya beni şimdi başka bir yer istedi. Beni oraya transfer etmek istediler. Onlar çok zenginler. Antep'li zenginleri diyeyim. En çok zenginlerinden biri diyeyim. Onlar da evine yatılı istediler beni. Maaşı biraz yüksek verelim dediler işte. Hani benim de bu iş yerinden, nasıl diyeyim? Sahibi diyelim. Şöyle yani, yer sahipleri. Yer sahibidir. Onlar da tabii onlardan korkusundan dolayı "Tabii ki" dedi. "Neden olmasın" dediler. Beni oraya transfer ettiler. Ama yatılı olarak. Ben abilerime söyledim, çocuklarıma söyledim. "Hayır anne" dediler. "Sabah gidip, akşam geliyorsan, tamam git" dediler. "Ama yatılı seni asla vermeyiz" dediler. "Biz istemiyoruz" dediler. Onlar da öyle deyince ben geri çekildim tabii. Bunlar da onların korkusundan beni attılar. Ve hani işçi çıkarma yasağı olduğundan dolayı işsizlik parasından bile faydalanamadım. Üstelik benim tazminatımı da vermek istemediler de avukata gittim onun korkusundan. Onun korkusundan verdiler onu. Onu da vermeyeceklerdi. Yani, bir kedi yavrusunu nasıl sokağa atıyorlar ya, beni de öyle attılar. Yani orada da şans yüzüme güldü. Orada da bir darbe yedim. Evet, sigortam oluyordu tabii. Ama son bu pandemiden dolayı zaten şey, İşçi Bulma Kurumu herhalde veriyordu, onlar karşılıyordu. Öyle. Adamlar çatır çatır devletten para aldılar anlayacağınız. İş yerimiz açık ama işçimizi çalıştıramıyoruz deyip, ee şeye maaşını veremiyoruz deyip, bizim hesabımıza gelen parayı, bizim maaşımızdan kesip, alıyorlardı. Böyle yaptılar, çok haksızlıklar var. Çok haksızlıklar var. Öyle.

Ya işte bir iş bulabilseydim. Psikolojim bozulacak iyice. Evin içindeyim. Bu pandemiden dolayı bir yere de çıkamıyorum, hem de çok gezen bir tip değilim. Yani hiçbir yere gitmem. Dört duvar, ben. Bu da benim psikolojimi bozmaya başlıyor. O yüzden çok zor, çok zor.

Benim hayatım çok güzel bir film olur. Tam ince detaylarıyla birlikte, gerçekten reyting kırar. Gerçekten reyting kırar. Onun her şeyini anlatsam saatleri, bana yapılan eziyetleri, kalkıp oturup dayak atmaları, bilmiyorum ya öğreniyorum ben, o adam aklıma geldiği zaman öğreniyorum ya. Benimle birlikte olduğu zamanlardan bile öğreniyorum. Şu an bile öğreniyorum. 25 yıl olmuş bu adam öleli, ben hâlâ öğreniyorum. Böyle. Bu derece olamaz. Dokuz yıl, dokuz yıl bitti, dokuz. Biriyle 22 yıl bitmişti, dörde girmişti işte ilk kocamla. Onunla da dokuz yıl. Yani, ben yaşamadım. Ben yaşamadım. Korkumdan çıkmazdım. Aman kimse bana arkamdan dedikodu etmesinler diye.

Sanki bir işim var. Mesela çarşıya gidiyorum, en ufağı bir fatura yatırmaya gidiyorum veya bir taksit. Arkamdan kimse laf etmesin diye sanki hesap veriyorum komşuya, çarşıya giderken. Arkamda kötü kimse konuşmasın diye. Aa ben şuraya gidiyorum. Sanki bana soruyorlar kimse. Niye? Korkuyorum, dedikodum yapılmasın diye. Gençtim, çok da güzel bir bayandım. Geçti çok geçti o (gülüyor). Geçti yani geçti. Gençlik bir başkaydı. İşte, böyleyim. Yine de böyleyim. Ne yapacağımı bilmiyorum.

Emekliliğime üç yılım kaldı. İnan ki bu kadar herhalde strese girmezdim. Bilmiyorum daha ne anlatayım? Kısaca özetledim ama...

Küçüktü. Benim kızım 13 yaşındaydı, 12 saat çalışıyordum. Ve benim kayınvalidem kızının yanında, gelmiyordu. Ya demiyordu ki bunlar benim öksüzlerimdir, tek başına. Anneleri işe gidiyor, sabaha kadar çalışıyor. Gideyim, onların yanında bari bir hafta yat, bir hafta yatma. O çocukları yalnız bırakma, senin torunlarıdır. Sabaha kadar o çocuklar korka korka uyuyorlarmış evin içinde. Ve gelmiyordu. Ne zaman ki ben evimin işte çayını alırım, şekerini alırım, bilmem vesaire harçlığını koyarım, gelir, ne var, ne yok hepsinden bölermiş, bölermiş çocuklarına götürüyor. Ya ben çalışıyorum, ben. Benim çocuklarımın rızkını nasıl götürürsün sen onlara yedirirsin? Senin oğlunun emeği değil ki. Bunu bana niye yapıyorsun? Ama sonradan da ben kabul etmedim. "Hayır, istemiyorum" dedim. "Benim evime gelmeyecek, istemiyorum" dedim. En son beni istemiyor, benim evine gelmemi... İstemiyorum ya. Benim çoluğumu çoğumu yalnız bırakan bir insan, benim rızkımı bölüp götüren bir insan. Senin nasıl vicdanın kabul ediyor, bunları yaptın? Ben sana yaşlandın gittin, bir de ben mi bakacağım sana. Oğlun var, kızın var. Benim yanımda oğlum var mı? Yok. Oğlundan ne hayır gördüm ki senden göreyim. Ondan sonra zaten istemedim. Ablalarım, abilerim şu an bile halen diyorlar, "git evlen" diyorlar. Sen yaşamadın diyorlar. "Senin yüzün gülmedi. Git evlen." Hayır, evlenmeyeceğim. Çünkü bilmiyorum, ben güvenmiyorum erkekler milletine ben güvenmiyorum. Ben güvenmiyorum. O yüzden evlenmem.

Ah! Nerelerde çalışmadım ki ben. Ev işlerine mi gitmedim, her yerde çalıştım. Çoluğumun çocuğumun rızkı için her yerde çalıştım.

İlk zaten fabrikada, iplik fabrikasında çalıştım. Makineye bakıyordum, evet. Dört yıl orada çalıştım. Sigorta yapmıyorlardı. Ayın ya beş günü ya altı günü böyle. Eğer orada benim sigortam tam yapılmış olsaydı ben çoktan emekli olurdu. Dört yıldan sonra şeye girdim, bir şey vardı kolej vardı oraya girdim. İki ay orada çalıştım. Tam işe alıştım, benim kızı yurt dışına götürmek istediler görümcelerim. Dediler "oğlumuzla formalite icabı bir nikah yapılsın." Orada da vurdular bana

orada da vurdular. Formalite icabı. Oğlan demiş ki "ben buna işte bir abilik yapacağım, getireceğim buraya, hayatını kurtarsın." "İyi, tamam" dediler. "Halasıdır, güzel bir şeydir, gitsin!" Aldılar benim kızını götürdüler. E, mecburen ben oradan çıkmak zorundaydım. Çünkü neden? Çocuklar küçük. Ona, onlara ablaları bakıyordu. O gidince kim bakacak? Kimse. Çıktım. Kızını götürdüler. Neyse bu sefer kıza baskı yaptılar "Bu evlilik gerçek olacak" diye. Gerçek olacak diye baskı yapmaya başladılar. Benim kız istemedi. Ben de... Hani abilik yapacaktı? Bu nereden oldu? Bu ne demek yani? Emrivakilikle kızımın evlenmek istedi. Nikahlı çünkü. Benim kız istemedi. Neyse, burada bizim komşulardan bir kız istedi, şey yaptık, bulduk oğlana, nişanlandı. Yazık oldu, ona da çok üzuldüm o kıza. Nişanlandıktan sonra benim kızını gizlice boşadılar. Bütün haklarından... 5- 6 ay kalmış benim orada, orada kızımın bütün haklara sahip olmasına 5-6 ay kalasıya benim kızını gizlice boşadılar. Yani bir 5-6 ay sabretmediler. Dört yıl sabrettiler, bir 5-6 ay daha sabredemediler. Neyse, benim kızımın oradaki bütün hakları bitti. Görümcemin kocası tutturdu. "Türkiye'ye gelecek." Abim de dedi "Ben Türkiye'ye göndermeyeceğim, Almanya'ya yanıma getireceğim" dedi. Adam buna dedi "hayır" dedi. Bensem dedi "ben bunu Türkiye'ye göndereceğim" dedi. Ben de dedim, "benim kızım seni ilgilendirmiyor, dayısının yanına gidecek." Oradan aldı dayısı, yanına götürdü. Ondan sonra da kızım orada kaldı. Ama çok üzuldüm. O çocuk başkasıyla nişanlandı, nişanlısı üç ay sonra öldü. Trafik kazasından. Çok üzücü bir durumdu. Çok üzücü bir durumdu. Çok güzel bir kızdı. Komşumuzdu. Çok güzel bir kızdı, öldü. Oğlan ondan sonra kafayı sıyırmaya başladı. Ona rağmen cenazenin tüm kalabalığı benim evime geldiler. Bana bu haksızlığı yaptıklarına rağmen ben, bak yine de kurban olayım Allah'a ya kul ediyorsun işte kul! Yeter ki sen doğru ol. Ona rağmen ben bütün elimden geleni yaptım. Benim yerim, yatağım, kabım, kacağım, yani dişimi çektim attım dedim bu evde. Ben çektim attım dedim bu evde. Çok üzülüyordum. Neyse. Yine de o kız için helal olsun! O kız için helal olsun! Hakkımı o kıza helal ediyorum. Onlara değil, kıza helal ediyorum. Gittiler. Ondan sonra tabii ki tertemiz benim kızını da güzelce boşadılar. Benim kız da oraya geçti. Üç ay sonra benim kız orada oturumunu aldı. Kurban olayım Allah'a! Doğru ol, yeter ki doğru ol. Orada oturumunu aldı. Geçti işte şu an kızım evli, çok şükür! İki tane de çocuğu var. Çok da mutlu. Allah'ım herkesinkini mutlu etsin. İşte, öyle. Kızım zaten bir buçuk yıl oldu gideli yine abimin torununa verdim. O da Almanya'da. En küçük, en küçük kızım. Öyle. Ben de burada tek başıma kaldım sap gibi (gülüyor).

Müstakil bir ev benim, üç katlı. Müstakil bir ev, üç katlı, ben orta katta oturuyorum. Ev sahibim Almanya'da, akrabamız yine. İyiyim ben, evim iyi (gülüyor). Bana yeter. İnşallah ben de kiradan kurtulurum, ev sahibi olurum. Biraz zor gibi geliyor ama biraz zor gibi geliyor. İnşallah. Öyle işte.

Evet, ona gelecektim, doğrudur. İşte fabrikadan sonra zaten şey de çalıştım; "****" Kolejinde. Ondan iki ay sonra çıktım. Çocuklar biraz büyüyünce de yine bir şeye girdim. Nasıl diyeyim? Bir gözleme evi gibi diyeyim ya. Şey "****" İlkokulu karşısında. Orada çalıştım biraz. Onlar da beni bırakmak istemediler. Yani dediler, "işini çok güzel yapıyorsun" dediler. Çok da beğendiler ama maaş bana az geliyordu. Yetiştiremiyordum çünkü çocuklarım vardı. Çıkmak zorunda kaldım. Derken şeye geçtim, görümcemgil tuttular bir temizlik şirketi açtılar, oraya geçtim. Orada da çok hakkımı yediler. Sigorta hiç yapılmadı. Yani çok cüz'i bir şeyle çalışıyordum. Ondan sonra zaten oradan çıktım. Çıktım, bayağı bir evde kaldım. Derken ev işlerine gitmeye başladım. Başka yapacak bir şey yok çünkü. Temizliğe gitmeye başladım. O zamana kadar zaten çocuklar da büyüdü. Hep böyle iş arıyordum. Sabit bir işim olsun diyordum. Yine görümcem, görümcem. Ondan sonra da o bana bir iş buldu, bir mimarın yanında. Oraya gittim, girdim başladım. Onlar da çok beğendiler. Çok beğendiler yani beni. Yani yemeklerimi bayıla bayıla yiyorlardı. Gelen misafirler de çok yani "Ne var senin bu ellerinde ne var?" diyorlardı. "Sen nasıl bu yemeği yapıyorsun?" E, yapıyorum işte. Bitişikte şey vardı, bu Bölge Başkanı neydi kadının ismi ya? Bölge Başkanı'ydı. Kadının ismi neydi ya? Unuttum bak! O bile bana dedi kine, "Abla çok güzel yemek yapıyorsun. Ne olur masrafını ben de karşılayayım, bize de yemek yap." Komşuya götürür gibi her yemekten bir tabak götürürdüm. "Ya senin elinde ne var böyle?" diyordu ya. Aslında orada bir şey vardı. Bana çok güzel bir fırsat verdi o kadın, bir güven verdi. "Gel" dedi, "abla" dedi, "sana" dedi "bir karşılıksız" dedi "kredi çekelim" dedi. "Sana bir yemek yeri açalım" dedi. "Benim çevrem gelse sana yeter" dedi. "Çok güzel yemek yapıyorsun" dedi. Ben de o zamana kadar şey, benim patron benden ayrılmak istemiyordu. "Ya git" diyordu. "Ben ablamı kimseye vermem" diyordu. "Ben kimseye vermem ablamı" diyordu. "Asla! Ya, git!" derdi. Durumdan sonra o da olsaydı çok iyi olurdu. Derken, onun eşi herhalde holdingde miydi? Holding miydi ya? Unuttum kadının ismini ya! Organizasyonu vardı o zaman. Benim patronum iflas etti. Benim iki maaş bile... Şans ya (gülüyor). Orada da yüzüme güldü. İflas etti, dedi "Ablam benimle gelsin, İstanbul'a götüreyim." Yine ben kaldım ortada. Ben de yanımda çalışan bir çocuk vardı. O da şey, çizim yapıyordu. O da kendi de çizim yapıyordu. Dedi kine "Abla," o başka bir yere girmişti. Onlar da oraya bir kadın arıyorlarmış. "Benim ablam var" demiş. "Ben, hemen onu getirelim" demiş. "Çok iyidir, çok da güzel yemek yapar" demiş. "Ya abla" derdi, "annemden bile güzel yapıyorsun" derdi. Orada başladım. Orada genel bir müdür vardı. Sürekli yanımıza gelir giderdi. O da çok beğenirdi beni. Derken o dedi kine "gel seni" dedi "abla" dedi "Başpınar'a aldırayım, bizde çalış" dedi. "İyi tamam "****" Bey" dedim. "Gel bir görüş" dedi. Gittim, görüşüm, oraya alındım bu sefer. Hemen alındım. Dört yıl çalıştım orada. Orada da beni çıkardılar yine. Daha genç birini buldular, daha ucuza. Orada da çıkardılar beni. Derken bayağı iş bulmam çok zor oldu. Yine gittim bir reklam firmasına girdim. Beş ay da orada çalıştım. Dayanamadım oraya. Orası çok zordu. 45 kişinin

bulaşığını yıka, işte temizliğini yap. Çok zor geldi bana, tek başıma kaldıramıyordum ve çıktım oradan. Yine uzun süre iş bulamadım. Buraya girdim işte en son. Burada yine bir akraba vesilesiyle oldu. Tanıdık da vardı yani. İşte yine çok memnunnardı yine benden, o derece. Yemeklerimden, temizliğimden, her şeyimden. Çok çok memnunnardı. Ama böyle yaptılar ve beni çıkardılar. E şimdi de iki, iki-üç ay olacak evdeyim, iş bulamıyorum. Evdeyim. Onun da etkisi var işte. Ne yapacağımı bilmiyorum. İnşallah bulurum bir yerde. Bilmiyorum ay. Her yere haber bıraktım ya. Zor. Bilmiyorum. Öyle işte. Hep mücadele.

Şu anda da şeker hastasıyım zaten. Bu dertlerden sonra şeker hastası oldum. Bu hastalıkla da cebelleşip duruyorum. İllaki çıkacak bir yerden. İllaki bu dertler çıkacak bir yerden. Öyle.

En küçük kızım üniversiteyi bitirdi. Burada Antep'i kazanmıştı. Turizm okudu. Bitirdi, Almanya'ya gitti ama neye yarar orada? Burada hastanelerde çalıştı işte. Raportördü Antep'te. Ondan sonra şey de çalıştı, "****" da müdüdü. Gitmek zorunda kaldı. Evlendi, gitti. Her şeyi arkada bıraktı, gitti. Şimdi orada temizlik işi ile uğraşılıyor. Ne yapsın çocuğum? Yani, buradaki okuduğu şey, orada bir şeye yaramıyor çünkü. Yani, öyle. İyiler çok şükür, iyiler. Hepsini çalışıyor, ekmeğini kazanıyor. Kimseye muhtaç değiller Allah'ıma şükürler olsun (gülüyor)! Öyleyim.

Almanya'ya değil de İzmir'e gidip geliyorum sürekli. Gidip, geli... Bayramdan bir gün öncesine geldim, üç hafta orada kaldım. Geliyorum. Onlar da gelip gidiyorlar. Her gün ararlar, birkaç defa. "Anne nasılsın? İyi misin? Ne yapıyorsun?" Böyle. E işte, öyleyim. Evet. İlk eşim de öyleydim. Evde, evet. İkinci de zaten Allah'ım, Ya Rabbim, kurban olayım "Onu hiçbir canlı olarak dünyaya getirme geri." Bilmiyorum, günaha mı girip, ne yapıyorum ben (gülüyor)? Günaha mı giriyorum, ne yapıyorum (gülüyor)? Öyleyim.

Diyorum ya, gerçekten şöyle bazen düşünüyorum, birebir yazılsa, oynansa, çok güzel bir drama filmi olur. Bire bir olsa. O çektiğim acılar, Allah'ım Ya Rabbim! benim gibi insanlar da çok. Ben köyde yetişmedim. Ben üç aylıkken babam ölmüş, ben altı aylık olunca annem çoluğunu çocuğunu topluyor, İskenderun'a yerleşiyor. Ben, köyümde büyümedim. Evlendikten sonra yedi yıl kaldık biz. Evet, kaynanamgilin köyünde yedi yıl kaldım. Onlarla birlikte. O yedi yılın içerisinde, diğer şey de Pazarcık'ın köyü, Pazarcık'ın köyleri. Öyle. Ondan sonra zaten Antep'e geldik. Antep'te kaldım. Yani kayınımınla evlendikten sonra hemen Antep'e taşındık. Bir dokuz yılda öyle çektim. Burnumdan fitil fitil gele gele. Her gün, her gün, her saat yüzüne baktığın zaman öğrendiğin bir adamla birliktesin. Yani cehennem azabı. Bildiğiniz bir cehennem azabı yani. Azap! Böyle.

Antep'te... Bilmiyorum ya, aslında Antep'i seviyorum. Antep'i seviyorum. Yani İzmir'e de gidip baktığım zaman yani. Herkes çok beğeniyor İzmir'i. Çok rahat bir şehir tamam, doğru, güzel. Rahat, alabildiğine rahatlık var. Her şeyiyle rahat ama Antep'i sanki daha çok seviyorum. Nedendir bilmiyorum. Oranın çok çok rahatlığı ben biraz şey yaptı, çekimser kıldı. İnsanlar gerçekten çok rahatlar. Her konuda, giyimde de ne diyeyim ben? Her konuda çok rahatlar. Bilmiyorum, sanki bana göre değil. Yani, bana göre değil o rahatlık. Bir de oranın havasını beğenmedim, o yüzden. Ha, belki havasını beğenmiş olsaydım, dayanabilseydim, çocuklarım için yine giderdim oraya. Taşınırdım yani. Benim için Antep değil de İzmir olsun. Ne fark eder ki? Benim Antep'te, arkamda bırakacak bir şey yok. Vazgeçemeyeceğim bir şey de yok. Gideyim derdim de yani çocuklarımın yanına. Ama oranın havasına dayanamadığımdan, huzursuz oluyorum. O sıcaklardan ben şeker hastalığımdan dolayı mı artık, ben çok kötü oluyorum. Ha, bir an önce huzursuz oluyorum, kaçıp gitmek istiyorum oradan. Dayanamıyorum. Mesela İzmir'de, şey pardon Mersin'de, abilerimin yazlık evleri var Mezitli'de. Tatile gittiğimiz zaman, bundan bir ay öncesine hemen hemen. Gittim, birkaç gün orada kaldım, baygınlık geçirecektim. Dayanamıyorum ben, çok huzursuz oluyorum. Ondan sonra abim, diğer abimin de Silifke'de yayla evi var. Oraya gidiyorum. Tamam da hiçbir yerde kalamıyorum. Yani, kendi evin bambaşka biliyorsunuz. Gitmeniz de ne kadar? Vallahi, kendi evimiz bambaşka. O yok, o yok, tabii ki yok. Antep desen mümkün değil o kıyafetlerle dışarıya çıkıp gezemezsin. Rahatlık odur. İstedğin şeyi bile mesela Antep'te, saat ikide, üçte veya dörtte bir bayan tek başına dışarda duramaz. Rahatlık odur. Yani, tek başına istediği yere gidiyor, istediği evde kalabiliyor mesela. Antep'te bu rahatlık yok. Yani, akıllarına ne eserse onu yapmaya çalışıyorlar onlar. Benim kızım, bak küçük kızım ne dedi, bir gün İzmir'e gittiğimizde daha evlenmemişti "anne" dedi "bir konuda" dedi "iyi ki biz baskı altında büyümüşüz." Hani ben korurdum yani. Baba yok, evde erkek yok, koruyacak kimse yok. Dışarı çıkarken bunu giymeyin, dışarıya çıkarkenmiş, bir yere gittiğiniz zaman çabuk dönün. Yani, başka yerlerde de kalmayın. Bunları biz çocuklarımıza alıştırdık, biliyorsunuz. Bunlar niye? Koruyacak kimsemizin olmadığından, kendi kendimizi koruyor, korumaya çalışırdık. "İyi ki" dedi "baskı altında büyüttün. Anne, şunların haline baksana sen" dedi. "Bir bak bakalım" dedi. "Yani ben" dedi "bak, bakmaya utanıyorum" dedi. "Kıyafetleriyle" dedi. "Gerçekten bakmaya utanıyorum" dedi. "Kızım bunlar da böyle ne yapalım" dedim. Yapacak bir şey yok. Bize biraz ters gelen yönleri vardı. O da yetiştirildiğimiz tarzdan geliyordur. Aynen. Öyle. Çok rahatlar, gerçekten çok rahatlar. Yani bir bayan mesela, istediği şekilde gidip, bir erkeğin evinde rahatlıkla kalabiliyor. Ters bize işte, yapamayız biz bunu. Biz yapamayız (gülüyor). Öyle.

Tabii ki, ben mesela İskenderun'da, ben de rahat giyinen bir insandım. Ben de rahat giyinen, istediğim zaman arkadaşlarıma giden, ha benim üzerimde baskı pek yoktu. Yani, ben giderdim

mesela evde iş bile yapmazdım. Ben temizlik memizlik yapmazdım ben, çıkar giderdim. Arkadaşlarıma gider otururdum. Ha arkadaşlarım bana geldiğin zaman annem benim burnumun dibinden kalkmazdı (gülüyor). E şimdi ne yapsak, buluşamıyorsun arkadaşlarıyla. O zaman arkadaşlar derdi öylesine, derdi "tamam, sen gidiyorsun, onlar da gelecek bizim eve." Tamam derdim, alır getir...Kızlar gelirdi. Bu sefer öyle yapardık. Biz de ne yapardık? Öyle öyle işte ama çok güzel geçti, benim bekarlık yıllarım hakikatten güzel geçti. Çok güzel geçti benimki. Şimdiki kızlara bakıyorum yani şu zamandakine yine benimki güzeldi. Yine güzeldi. Çünkü abilerim, ablalarım bana çok değer verirdi. Beni çok severlerdi.

Hâlâ derdiler, "bizim "****", bizim evin bebeğiydi" derler. En küçük olduğumdan dolayı "bizim "****", bizim bebeğimizdi." Hâlâ öyle derler. Yani ablamla, bak işte benim torunlarım var. Ablalarım aradığı zaman benim yalnızlığıma ağlıyorlar. "Sen yalnızsın" diyorlar. "Sen yalnızsın, bizim aklımızdan çıkmıyorsun" diyorlar. Ne yapayım? Benim şansım da buymuş. Düşündüm, düşündüm ama bu kadar çok çocuklarla, kimse beni kabul etmezdi. İllaki, ben mesela ben bir ev buluncaya kadar veya iş buluncaya kadar illâki birilerinin yanında kalmam gerekiyordu. Ama benim abilerim istese, eşleri istemezdi. Böyleydi. Ha, bende de zaten şu yapı var, kimseye yük olmak istemeyen bir yapı var. Onu kaldıramam çünkü. O yüzden gitmedim. Yani, her şey çocuklar için. Her şey onlar için oldu. Evet. Ne yapalım?

Hayallerim! İllaki her insan gibi benim de hayallerim vardı. Hep bu hayallerim, yani çok da yüksek hayallerim yoktu benim yani. Kimseye muhtaç olmadan, güzel, mutlu bir hayat yaşamak istedim hep. Hep bunu istedim. Herkes gibi, evim olsun, arabam olsun, mutlu bir hayat yaşayım yani sevdiğim insanla birlikte bir ömür geçireyim, öyleydi. Yani çok da yüksek bir hayallerim yoktu benim. Böyleydin işte. Yani ne hayalim var ki? Hepsi bitti. Hepsi bitti. Şimdi de çocuklarım mutlu olsun, iyi olsun. Oğlumun, oğlumun birinin çocuğu olmuyor, onun çocuğu olsun, kızımın çocuğu olsun. Şimdi hep yine çocuklar, yine çocuklar! Hep çocuklar. Hayaller hep yine çocuklar. Böyle. Kendim için kimseye muhtaç olmadan yaşamak! Başka bir şey değil. Artık kimse beni incitip, kırmasın. Benim kırıldığım, incindiğim yeter. Fazlasıyla yeter. Taşıyor artık çünkü. Kaldıramam. Belli bir yaştan sonra bunları kaldıramam, kaldıramıyorum, kaldıramam artık. O yüzden de yalnız yaşıyorum. Bak, belki çocuklarım dediler yani "gel bizimle birlikte yaşa." Hayır, kaldıramam. Onlar en ufak bir tartışması olsa karı koca, üstüme alınacağım. Acaba benim yüzümden mi? Yapamam işte. Ben de gidemem.

Dedim ya, ben şimdi gelmem. Benim elim, ayağım tutuyor çok şükür. Ha, ne zaman ki yardıma muhtaç duruma gelirim, o zaman gelirim sizin yanınıza. Ama benden şimdi beklemeyin. Yok.

Benim gelin de mesela, öbür küçük oğlanın eşi, "anne gel, anne, yalnız n'apacan, gel bizimle birlikte otur." "Yok kızım, gelmem. Ha, öylesine gelirim. Bir ay kalırım, iki ay kalırım ama geri döner evime giderim ben. Yarın, bir gün, bakıma muhtaç olduğum zaman gelirim. Şimdi niye size niye yük olayım ki ben? Çünkü yük olmak durumunda değilim daha ben. Öyle.

Büyük kaynım, yoo yo onlarla da konuşmuyorum, görümcelerimle de görüşmüyorum. Ee ondan sonra, bir tek köyde bir kaynım var, işte iki senede, üç senede bir defa dönüp, çocuklar geldiği zaman babalarının mezarlarına giderler ya, mezar ziyareti, oradan sonra oraya uğrarlar. O zamanlar görürüm, başka yok. Öbürleriyle görüşmek istemiyorum. Ne gereği var? Bana zarar veren insanlarla görüşmek istemiyorum.

Benim kaynanamın, işte kayınbabamın diğer eşindeki kızıdır. Onlarla görüşüyorum tabii ki. Onun ablası benim abimin eşidir. Görüşüyorum. Yani illâki. Onlarla görüşüyorum ama diğer tarafla görüş... Gayet, yani öz kaynanamın çocuklarıyla görüşmüyorum. Onlarla görüşmüyorum. Ya "****" i severim. Gelin-görümce asla asla olmadık. Asla olmadık. Biz iki çok yakın arkadaşık biz. Birbirimize sırlarımızı anlatırız, birbirimize hayatımızda ne olduysa birbirimize anlatırız. O bana anlatır, ben ona anlatırım. Böyle. Ama diğerlerini asla istemiyorum. Yanıma bile yaklaşmasınlar. Böyle. Tabii ki, tabii ki var. Benim mesela İskenderun'da iki tane arkadaşım var, birlikte büyüdüğümüz, aynı mahallenin kızları olduğumuz. Yine Antep'te, yine aynı mahalle de birbirimizi bulduk (gülüyor). Yine birbirimizi bulduk. Hâlâ birbirimizle görüşürüz. Hiç incinmeden, kırılmadan. Birbirimizin derdine, sıkıntısına koşarız. Böyleyiz. Ben, bizim arkadaşlıklarımız gerçekten çok sağlam. Hiç birbirimize zarar vermeden, incitmeden, güzel arkadaşlıklarımız vardır. Yine de yani beni tanıyan insan, gerçekten kimseye zararım dokunmamıştır. Bildiğim kadarıyla hiç kimseye bir zararım olmadı. Bilmeden olduysa da beni affetsinler. Hiç olmadı. Öyle. İnsanları seviyorum.

Şimdi, fabrikada çalışırken zaten biliyorsunuz vardiyalı çalışırdım. E fabrikadan çıktıktan sonra sabah gidiyordum, akşam evime geliyordum. O arada da zaten çocuklar okula gidiyorlardı. Benim oğlanlar, onlar da okumadılar, küçük yaşta çalıştılar. Mecburen, sabah işe gidiyorlardı ve akşam gelirlerdi eve. Ben mesela, işten gelir gelmez daha üstümü çıkartmadan, hiçbir yere gitmeden, mutfağa geçerdim. Çocuklar gelmeden yemek yapabilmek için. Yemeği ocağa kordum, bu sefer etrafı toparlamaya başladım, yemek pişinceye kadar. Böyleydi benim hayatım. Çocuklarım da küçük yaşta çalışmaya başladılar. Onlar, hep tekstilde çalıştırlar. Hep tekstilde. Şu anda bile benim büyük oğlan mesela İzmir'de büyük bir firmada, tekstilde yine çalışıyor. Mardin'e gönderecekler sanırsam ustabaşı olarak. Orada bir firma açılmış, onu oraya gönderecekler işte. Lojman filan

vereceklermiş. O da dedi "ben lojmanda oturmam" diyordu. Öyle. İyi yani. Öbür oğlan da o da tekstilde çalışıyordu. O şimdi klimacı. O şimdi klimacılık yapıyor. İyiler yani. Kendi ekmeklerini kazanıyorlar. Çok şükür Allah'ıma. Öyle.

Antep çok değişti. Antep çok değişti, çok ilerledi, çok gelişti ama hâlâ şöyle yine baktığımız zaman bazı insanlar çok geride. Çok geride. Yani şey, toplum olarak, toplum olarak çok geride. Yani hâlâ bir insanlar bir şeyin peşine yani bir dedikodunun peşine düşmüş biliyorsun, bir ya başka bir şeyler üretmiyor. Başka güzel şeyler yapan insanlar hakkında kötü konuşma, hani yani bizim mahallenin de mesela, o anlamda dedim ben. Ya faydalı olmaya çalışın insanlara. Yok, o yok. Ama hâlâ o devam ediyor. Yoksa çok gelişti. Çok da güzel bir şehir, kötü bir şehir değil. Hakikatten güzel, ben seviyorum Antep'i. Ama hâlâ acaba bu ne yaptı? Acaba? Acaba? Acaba? Hep acabalık. Acaba nereye gidiyor? Acaba ne yapıyor? Acaba şöyle mi? Hep bu acabalar insanların kafasından kalksa. Hani mod öyle. Yoksa, güzel bir şehir. Evet, o yüzden zaten saplandım içeriye çıkmıyorum ben, gitmiyorum da. Bir iki defa bir yere çıktığın zaman "aaa nereye gidiyor acaba?" Yalnız bir insansın çünkü. Yalnız yaşayan bir insansın. Çok çabuk kulp takmaya meyilliler hemen. O zaman kendini ne yapacaksın? Koruma şeyini arttırıyorsun. Mecburum, bunu yapmak zorundayım çünkü. Bilmiyorum ya, işte işe, yani işe gittiğim zaman zaten belli, sabah gidip, akşam gelen bir insansın. Ama evde olduğun zaman daha farklı görünüyorsun. Boş insanın dedikodusu çok oluyor. Bu da böyle. Evde.

Ben gitmiyorum kimseye. Çünkü neden? Ha, bir hastalık olur, bir ne bileyim kötü bir şey olur yani güzel bir şey olur diyelim, illâki bulunurum, illâki bulunurum. Ama çat kapı gitmem. Gitmiyorum da. Ben sevmiyorum öyle şeyleri. Çünkü kaç defa birinin evine sık sık gittiğin zaman farklı gözle bakılıyor. Ben de bunlara meydan vermem, gitmem. O yüzden, kimseye gidip gelmem. Ha, arkadaşlarıma giderim. Kendi arkadaşlarıma giderim. Ama komşulara gitmem. Arkadaşlarım benim yapımı biliyor. Benim kişiliğimi biliyor. O yüzden onlara giderim ama bunlara gitmem. Öyleyim.

Allah'ınım çok zor (gülüyor)! Çok zor (gülüyor)! Çok zor! Ama başardım ya, ben başardım. Benim bir evin içinde aletim de bozulsa yapıyorum. Tamircilik de var (gülüyor). Yaptım ki, yapıyorum çünkü. Bir şey de bozulsa kendim yapıyorum artık. Musluğum mu bozuldu? Anahtarım var, değiştiriyorum. Niye ben erkeğe muhtaç olayım ki bu konuda? Niye? Benim de ellerim var. Benim de kuvvetim var. Yaparım yani. Çamaşır makinem bozulurdu, arka kapaklarını sökerdim, üst kapağı bir çıkarırdım, kayışını yerine takardım, geri çalıştırırdım. Benim karşı komşum bir gün dedi ki, bir yerde oturuyordum da "ya," dedi .."makinesi bozuldu, bizimkine de baksana" dedi.

Ben dedim sana "lütfen ya, ben tamirci miyim?" dedim (gülüyor). "Ya," dedi "sen, seninkini yapıyorsun, bizimkini de yap" dedi. Dedim: "Yok, ben kendiminkinin dilinden anlıyorum" dedim. Ya bilmiyorum, ben pek ihtiyaç duymam. Tüpüm biterse tüpümü değiştiririm. Ya anahtarım var çok şükür. Yapıyorum, kuvvetim de yettiğince (gülüyor).

Yok, erkeğe ihtiyaç duymuyorum. Gerek yok. İstemiyorum ben. İstemiyorum (gülüyor). Bilmiyorum, öyle işte. İdare ettim ya bugüne geldim, çok şükür. Yani, altından kalkamayacağım bir şey olduğu zaman illâki tabii ki, tanıdığım erkek olduğu zaman mesela yardıma çağırıyorum. Altından kalkamayacağım bir durum olduğu zaman. Onu yapıyorum mesela. Öyle. Ne gerek var? Gücün yettikten sonra erkeğe ne gerek var ya? O da canlı bir varlık, ben de canlı bir varlığım. Öyle.

Ya ben alıştım herhalde belki de başkaları, yapamayan insanların zorluğuyla diyorum. Ben yapıyorum. Ben kendim severek yapıyorum. Dışarıda mesela bir işim de olsa, evrak da olsa, ney de olsa kendim yaparım. E başka bir güç, kuvvet işi olduğu zaman, gücümün yetmediği zaman ihtiyaç duyuyorsun, başka değil. Hepsini kendin yapabilirsin. Gerek yok, erkeğe gerek yok çünkü. Altından kalkabileceğin bir yükün varsa erkeğe gerek yok. Kendin yapabilirsin. Yaptım da yapıyorum da (gülüyor). E aynen öyle, yapıyorum da. Gerek yok. Şey, yaşlılığı bilmiyorum.

Keşke öyle bir imkânım olabilse, keşke olabilse, yaparım. Ama yok! Öyle bir imkânım yok işte. Zaten yani öyle bir imkânım, elimde biraz param olmuş olsa ilk önce emekliliğimi yatırırdım, diyorum. Şimdi düşündüğüm budur. Bunu yatırıyorum diyorum, emekli olurum en azından. Ha, ondan sonra bir iş bulursam yine çalışırım, evde niye oturayım ki? Yani tek başıma, dört duvarın arasında neden oturayım ki? Ha, sigortasız da olsa çalışırım, emekliliğim var derim çünkü. Ama yok işte.

Elimde hiçbir şey yok. Zar zor geçinen insanım. İş, iş tek sıkıntım iş! Ondan öte iş! Ay inşallah! İş arıyorum (gülüyor). Teşekkür ederim. Numaram var zaten sizde. Ya çalıştığım iş zaten saygı çerçevesinin içerisinde olduğu sürece, yani ben kırmadım kimseyi ya. Çalıştığım yerde de hiç kimse benden kırılmadı. Hiç üzmedim, kimseyle öyle cazgır birisi de değilim. Böyle tartışıp, kavga ettiğim yok, bilmem ne. Öyle biri değilim. Hiç öyle değilim. Yani, işime sahip çıktım. Çok dakik bir insanımdır. Öyle geç kaldım yok, biraz bana göre değil. Al, zaten gece uyku uyuyamıyorum ben. Uykularım haram bana. Uykularımı kaybetmişim. Sabah erkenden uyanırım. Saat kaçta yatarsam yatayım. Erkenden, saat 7.30'da, 8.00'de çalışmıyorum mesela. Yerimde başka birisi olsa yatar. Öğlene kadar yatar. Yok uyuyamıyorum ben. Mesela kalkıyorum hemen ilk yaptığım iş ne

olur? Yatağımı düzeltirim, çamaşırım varsa katlar gardırobuma yerleştiririm, evimin temizliği varsa yaparım. Ondan sonra kahvaltımı hazırlarım. Yalnızım, kimse gelmez, Allah'ın bir kulu kapıyı tıklatmaz. Kapı kilitli, hâlâ kilitli şu anda. Akşamdan kilitliyorum ya, hâlâ kilitli, kimse yok. E işte böyle, temizlik, otur, yemek ye, film izle, böyle (gülüyor). Günüm böyle geçiyor benim. Ablalarımınla konuşurum, abilerim arar beni, işte kızlarım arar, oğullarım arar gün içerisinde. Hemen hemen her gün görüşürüm yani onlarla. Ararlar beni, sağ olsunlar. "Ne yaptın? Ne ettin?" diye. "İyi misin?" diye. Böyle geçiyor benim günüm. Başka hiç, hiç güzel değil.

Eğlendiğim ne olabilir ki? şu anda hiçbir yok. Çocuklar varken zevkle yemek yapmayı severdim. Yani yemeğim güzelse, daha da güzel olsun derdim. Böyle. "Daha da güzel olsun" derdim. Yani bilmiyorum. Böyle. Temizlik yapmayı çok severim. Severek yaparım temizliğimi, yani elimi vurduğum zaman tamamdır benimki (gülüyor). İğnenin deliğine bile parmağımı sokar, temizlerim. Öyle. Her şeyim güzel olsun derim. Her şeyim temiz olsun.

Bazen de hiç, hiç canım istemiyor. Yerimden kalkasım yok bazen. Çok güzel içli köfte yaparım. Makine de filan oymam, kendim oyarım. Yuvarlamamı da güzel yaparım. Her şeyi, aklınıza ne gelirse (gülüyor). Aklınıza ne gelirse. Yani, bildiğin bilmedik yani çoğunun da bilmediklerini de yaparım. Farklı yemek çeşitleri de yaparım. Mercimekli köfteyi mesela harika yaparım. Böyle. Yok, yemeklerimi güzel yaparım. Herkes beğenir. Aynen aynen, doğrudur. E illâki yıllardır da Antep'te olduğumuza rağmen hepsini öğrendik, bitirdik. İşte. Diyorum ya, Antep bir çeşit. Antep bir çeşit ya. Patlıcan kebabı yaparız, kabuğunu soyar atarız, dolma yaparız, içine atarız, kabuğunu yeriz. Öyle (gülüyor). Antep farklı.

Çook şeyler var. Bitmeyen şeyler var. Yine çektiğim acılar, aklıma getirmek bile istemiyorum. Onları yaşamak istemiyorum. O acıları hiç yaşamak istemiyorum. Zaten o, bu içine girdiğim zaman çıkamam ben, asla çıkamam. Asla çıkamam. Bire bir yaşıyorum çünkü onları ben o zaman. Her şeyiyle. Öyle.

Sağ olun, teşekkür ederim. Sizin de. Tanıştığıma da memnun oldum. Başka zaman, başka zaman yine görüşürüz. Vallahi gelin, yemeğime gelin, yemeğime gelin, gelin, benim evime gelin. Kalın, benim evimde kalın, ben de yalnızım. Teşekkür ederim. Sağ olun, sizin de.